

- สาระ:** : ลูกๆ ที่แสนหวาน เวลาที่คุณต้องดูดซับความบริสุทธิ์ที่ไม่มีขีดจำกัด การดูดซับความบริสุทธิ์ที่ไม่มีขีดจำกัด หมายถึงการไม่จดจำใครนอกจากพ่อผู้เดียว
- คำถาม:** : อะไรคือความแตกต่างระหว่างสภาพของคุณในขณะที่ลูกกำลังทำความเพียรพยายามที่จะประกาศสิทธิในมรดกของคุณจากพ่อ และสภาพของคุณหลังจากที่ลูกได้มาซึ่งสิ่งนั้นแล้ว?
- คำตอบ:** : เมื่อประกาศสิทธิในมรดกของคุณจากพ่อคุณทำความเพียรพยายามที่จะละทิ้งความสัมพันธ์ทางร่างทั้งหมด และจดจำระลึกถึงพ่อผู้เดียวเท่านั้น เมื่อลูกได้รับมรดกของคุณแล้วลูกก็ลืมพ่อ เวลาที่คุณต้องประกาศสิทธิในมรดกของคุณ ดังนั้นอย่าสร้างความสัมพันธ์ใหม่ใดๆ มิฉะนั้นลูกจะพบว่าเป็นการยากที่จะลืมพวกเขา เวลาที่คุณจดจำพ่อผู้เดียวและลืมทุกคนและสิ่งอื่นๆ และลูกจะได้รับมรดกของคุณ
- เพลง:** : เวลาที่กำลังผ่านไป...

โอม ซานติ พ่ออธิบายแก่ลูกทางจิตที่สุดแสนหวาน มีเพียงลูกบราห์มินเท่านั้นที่รู้ว่าใครเรียกว่ามีความรู้ (ญาณ) และใครที่เรียกว่าไม่รู้ (อญาณ) ความรู้คือการศึกษานี้ที่ลูกมาเพื่อที่จะเข้าใจว่าเราแต่ละคนคือดวงวิญญาณ และท่านคือพ่อสูงสุด ดวงวิญญาณสูงสุด เมื่อลูกมาที่มฐป็นจากสถานที่ต่างๆ ของลูก ก่อนอื่นลูกต้องพิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณอย่างแน่นอน “เรากำลังไปหาพ่อของเรา” ซึ่งพบบาถูกเรียกว่าบาบา ซึ่งพบบาอยู่ในร่างของพระชาบิดาบราห์มา ท่านคือบาบาของลูกเช่นกัน เมื่อลูกออกจากบ้านของลูก (เพื่อมาที่นี่) ลูกเข้าใจว่าลูกกำลังจะไปหาบัพดาตา ตัวอักษรที่ลูกเขียนแม้กระทั่งพูดว่า “บัพดาตา” – ซึ่งพบบาและบราห์มาดาต้า เราจะไปหาบาบา บาบา มาเพื่อที่จะพบเราทุกวงจร บาบากำลังให้มรดกที่ไม่มีขีดจำกัดแก่เราด้วยการทำให้เราบริสุทธิ์ในวิธีที่ไร้ขีดจำกัด ความบริสุทธิ์สามารถที่จะมีขีดจำกัดหรือไม่มีขีดจำกัดได้ ลูกทำความเพียรพยายามที่จะกลับมาบริสุทธิ์และสะอาดประธานในทางที่ไม่มีขีดจำกัด ทุกคนตามลำดับกันไป การมีความบริสุทธิ์ที่ไม่มีขีดจำกัดหมายถึงลูกไม่จดจำใครนอกจากพ่อที่ไม่มีขีดจำกัด บาบา นั้นอ่อนหวานมาก พระเจ้าเป็นผู้ที่สูงสุดเหนือสิ่งใด ท่านเป็นพ่อที่ไม่มีขีดจำกัด ท่านเป็นพ่อของทุกดวงวิญญาณ มีเพียงลูกๆ เท่านั้นที่ได้ตระหนักรู้จักท่าน พ่อที่ไม่มีขีดจำกัดมาในบาร์ดเสมอ ท่านมาและดลใจลูกให้มีการสละละทิ้งที่ไม่มีขีดจำกัด การสละละทิ้งเป็นสิ่งที่หลัก เรียกว่าการวางเฉยด้วยเช่นกัน พ่อดลใจลูกให้มีการวางเฉยกับทั้งโลกเก่าที่สกปรกนี้ ท่านพูดว่า: ลูกๆ จงจัดโยคะสติปัญญาของลูกออกจากโลกนี้ โลกนี้เรียกว่านรก ดินแดนแห่งความทุกข์ ผู้คนเองก็ยังพูดสิ่งนี้เช่นกัน เมื่อมีใครบางคนตาย พวกเขาพูดว่า “ผู้นั้นผู้นี้ได้กลายเป็นชาวสวรรค์” ดังนั้นนั่นหมายความว่าบุคคลนั้นต้องเคยอยู่ในนรก เวลาที่คุณเข้าใจแล้วว่าสิ่งที่พวกเขาพูดนั้นผิด พ่อบอกลูกในสิ่งที่ลูกต้องเพื่อที่จะทำให้ลูกกลายเป็นชาวสวรรค์ เวลาที่ท่านที่ลูกต้องทำความเพียรพยายามนี้ ไม่มีใครนอกจากพ่อสามารถดลใจให้ลูกเพียรพยายามที่จะกลายเป็นชาวสวรรค์ได้ เวลาที่คุณกำลังทำความเพียรพยายามที่จะกลายเป็นชาวสวรรค์เป็นเวลา 21 ชาติเกิด พ่อคือผู้ที่กำลังทำให้ลูกกลายเป็นเช่นนั้น ท่านถูกเรียกว่าพระเจ้าแห่งสวรรค์ผู้เป็นพ่อ ท่านมาด้วยตนเองและพูดว่า: ลูกๆ ก่อนอื่นพ่อจะพาลูกกลับไปยังอาณาจักรแห่งความสงบ ท่านคือผู้เป็นนาย ลูกจะไปยังดินแดนแห่งความสงบและจากนั้นก็ไปยังดินแดนแห่งความสุขเพื่อเล่นบทบาทของลูก เมื่อเราไปยังดินแดนแห่งความสงบ ผู้ที่เป็นของศาสนาอื่นทั้งหมดก็ไปยังดินแดนแห่งความสงบด้วยเช่นกัน เกือบวงจรของละครทั้งหมดไว้ในสติปัญญาของลูก เราทุกคนจะไปยังดินแดนแห่งความสงบ แล้วเราก็จะลงมาที่นี่ก่อน และประกาศสิทธิในมรดกของเราจากพ่อแน่นอนลูกต้องจดจำผู้เดียวผู้ที่ลูกได้รับมรดกของคุณ ลูกๆ รู้ว่าเมื่อลูกได้รับมรดกของคุณ ลูกก็ลืมพ่อผู้หนึ่ง ลูกได้รับมรดกของคุณง่ายดายมาก พ่อบอกลูกต่อหน้าว่า: ลูกๆ ที่แสนหวาน จงลืมความสัมพันธ์ทางร่างทั้งหมดของคุณ อย่าได้สร้างความสัมพันธ์ใหม่ใดในเวลานี้ หากลูกสร้างความสัมพันธ์ใหม่ ลูกจะต้องลืมบุคคลนั้น ตัวอย่างเช่น หากลูกชายหรือลูกสาวเกิดมา สิ่งนั้นจะเป็นความยากลำบากเช่นกัน นั่นจะเป็นการจดจำระลึกถึงเป็นพิเศษ (ของผู้มีชีวิตอื่นๆ) พ่อพูดว่า: ลืมทุกคนอื่นและจดจำผู้เดียวเท่านั้น ท่านผู้เดียวคือ แม่ พ่อ ครู และครูของเรา ฯลฯ ท่านคือทุกสิ่งของเรา เราทั้งหมดคือพี่น้องหญิงชาย ลูกๆ ของพ่อผู้เดียว เราไม่มีความสัมพันธ์ของลูกๆ ป้า น้าอา ฯลฯ นี่เป็นเวลาเดียวเท่านั้นที่เรามีความสัมพันธ์ของพี่น้องหญิงชายเท่านั้น ลูกคือลูกๆ ของบราห์มาและลูกๆ ของชีพบบาด้วยเช่นกัน ดังนั้นลูกก็ยังเป็นหลานชายและหลานสาวด้วยเช่นกัน ลูกสามารถเก็บสิ่งนี้ไว้อย่างมั่นคงมากในสติปัญญาของลูกตามลำดับกันไปตามความเพียรพยายามที่ลูกทำ ลูกๆ กลายเป็นผู้ดวงกงจักรแห่งการตระหนักรู้ในตนเองขณะที่เดินเหินและเคลื่อนไหวไปมา เวลาที่คุณคือประชากรที่มีชีวิต ลูกมีดินแดนแห่งการหลุดพ้นในดวงตาข้างหนึ่ง และดินแดนแห่งการหลุดพ้นในชีวิตในดวงตา

อีกข้างหนึ่ง ประภาคารเหล่านั้นไม่มีชีวิตขณะที่ลูกมีชีวิต ลูกได้รับตาของความรู้ ลูกได้กลับมารู้แจ้งในความรู้และแสดงหนทางนี้แก่ทุกคน พ่อกำลังสอนลูก ลูกรู้ว่าโลกนี้คือดินแดนแห่งความทุกข์ เวลานี้เราอยู่ในยุคบรรจบพบกัน ที่เหลือของโลกอยู่ในยุคเหล็ก พ่อหนึ่งอยู่ที่นั่นกับลูกๆ ของท่านในยุคบรรจบพบกัน และพูดคุยกับพวกเขา เพียงลูกของท่านเท่านั้นที่มาที่นี่ ลูกบางคนเขียนว่า: บาบ่า ฉันควรจะนำคนนั้นคนนั้นมาหาท่านได้ไหม? เขาเป็นคนดีและจะเก็บเกี่ยวคุณธรรม บางทีลูกอาจจะยังถูกเขา แล้วบาบาก็รู้สึกเมตตาและคิดว่าบางทีดวงวิญญาณนั้นอาจจะประโยชน์ ลูกๆ รู้ว่านี่คือยุคบรรจบพบกันที่เป็นสิริมงคลที่สุด เวลานี้เท่านั้นที่ลูกกลายเป็นมนุษย์ที่สูงส่งที่สุด ในยุคเหล็กมนุษย์ทุกคนตกต่ำ พวกเขาทั้งหมดก็มาราบให้กับรูปปั้นบูชาของมนุษย์ที่สูงส่งลัทธิและนารายณ์ ในยุคทองไม่มีใครกลัวให้แกใคร ทุกสิ่งที่คงอยู่ที่นั่นไม่ได้คงอยู่ที่นั่น พ่อยังอธิบายด้วยว่า: หากลูกคงอยู่ในการจดจำระลึกถึงบาบ่าเป็นอย่างดีและทำงานรับใช้เช่นกัน ลูกจะมีนิมิตอยู่เรื่อยๆ ในขณะที่ลูกก้าวหน้าไป ลูกไม่ได้กราบไหว้บูชาใคร พ่อเพียงแค่สอนลูก เพียงแค่นั่งอยู่ที่บ้านลูกก็สามารถได้รับนิมิต หลายคนได้นิมิตของบราห์มา พวกเขาไม่ต้องใช้ความพยายามที่จะมีนิมิตของท่าน พ่อที่ไม่มีขีดจำกัดให้นิมิตผ่านผู้นี้ ในหนทางของความเลื่อมใสศรัทธาพวกเขามีนิมิตของใครก็ตามที่พวกเขามีความรู้สึกรักและเลื่อมใสศรัทธา เวลานี้ความรู้สึกรักและเลื่อมใสศรัทธาของลูกเป็นไปกับพ่อที่สูงส่งเหนือสิ่งใด พ่อยังคงให้นิมิตต่อไปโดยที่ลูกไม่ต้องทำความเพียรพยายาม ในวันแรกๆ หลายคนจะเข้ามาเช่นนั้น พวกเขาทั้งหมดจะนั่งด้วยกันและเข้ามา พวกเขาไม่ได้ทำความเลื่อมใสศรัทธาใดๆ ลูกๆ กราบไหว้บูชาหรือไม่? พวกเขาได้คิดค้นเกม “ไปสวรรค์กันเถอะ!” พวกเขาจะมองกันและเข้ามา สิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้นในอดีตจะซ้ำรอย ลูกรู้ว่าเราเคยเป็นของศาสนานี้ นี่คือนิกายแรกและศาสนาเดียวเท่านั้นของยุคทอง มันให้ความสุขอย่างมาก จากนั้นองศาที่ค่อยๆ ลดลง ลูกจะไม่ได้มีความสุขแบบเดียวกันในบ้านเก่าเหมือนอย่างที่คุณจะได้รับบ้านใหม่ หลังจากผ่านไปช่วงระยะเวลาหนึ่งความงดงามตระการตานี้ก็จะลดน้อยลง มีความแตกต่างมากมายระหว่างสวรรค์และนรก ดูที่นรกและมองไปที่สวรรค์ ลูกคงอยู่ในความสุข ลูกรู้ด้วยเช่นกันว่าการจดจำระลึกถึงพ่อของลูกต้องมั่นคงมาก เมื่อใดก็ตามที่ลูกลืมว่าลูกคือดวงวิญญาณ ลูกก็กลับมามีสำนึกที่เป็นร่าง แม้กระทั่งในขณะที่ลูกนั่งอยู่ที่นั่นพยายามมีศรัทธาว่าลูกคือดวงวิญญาณ แล้วลูกจะสามารถจดจำพ่อได้ เป็นกฎที่ว่าเมื่อลูกมีสำนึกที่เป็นร่าง ลูกก็จะจดจำความสัมพันธ์ทางร่างทั้งหมดของลูก ลูกเคยพูดว่า: ของฉันคือผู้เดียวเท่านั้นและไม่มีใครอื่น บาบ่าฉันจะอุทิศตนเองต่อท่าน นี่คือนั่น ดังนั้นจงจดจำผู้เดียวเท่านั้น ลูกสามารถใช้สายตามองดูใครก็ตาม ลูกสามารถเดินทางท่องเที่ยวไปรอบๆ ได้ แต่ลูกดวงวิญญาณต้องจดจำพ่อเท่านั้น ลูกต้องทำมาหาเลี้ยงชีพของลูกด้วยเช่นกัน แต่ให้มือของลูกทำงานไปและให้หัวใจของลูกคงอยู่ในการจดจำระลึกถึงบาบ่า ลูกดวงวิญญาณต้องจดจำผู้เป็นที่รัก เมื่อลูกเริ่มจะรักเพื่อนลูกก็จดจำเธอตลอดเวลา จากนั้นลูกจะเห็นว่ามันยากมากที่จะทำลายเชือกนั้น (ของความผูกพันยึดมั่น) จากนั้นลูกก็ถาม: บาบ่านี่คืออะไร? โอ้! แต่ทำไมลูกถึงทำให้ตนเองติดกับอยู่ในรูปและนามของใครบางคน? ก่อนอื่นลูกต้องกลับมามีสำนึกที่เป็นร่าง จากนั้นบัญญัติกรรมที่ผ่านมาในอดีตของลูกจะหลอกลวงลูก พ่อพูดว่า: อย่าปล่อยให้สติปัญญาของลูกถูกดึงเข้าไปหาสิ่งใดก็ตามที่ลูกมองเห็นด้วยตา เก็บไว้ในสติปัญญาของลูกว่าชีพบาบ่ากำลังสอนลูก แม้ในขณะที่กำลังนั่งอยู่ที่นั่นมีลูกมากมายที่ไม่สามารถคงอยู่ในการจดจำระลึกถึงได้ ดังนั้นตรวจสอบตนเองเพื่อที่จะดูว่าลูกจดจำชีพบาบามากแค่ไหน มิฉะนั้นซาริทของลูกจะเสีย พระเจ้าพูดว่า: ลูกๆ ที่แสนหวาน จดจำพ่อ! จดบันทึกสิ่งนั้น นั่งอยู่ในการจดจำระลึกถึงเมื่อใดก็ตามที่ลูกต้องการ กินอาหารของลูก ออกไปเดินเล่น แล้วมานั่งอยู่ในการจดจำระลึกถึงเป็นเวลา 10 ถึง 15 นาที ที่นั่นลูกไม่มีธุรกิจทางโลกใดๆ ที่ต้องทำ ทั้งที่เป็นเช่นนั้นลูกบางคนยังคงทำให้สติปัญญาของตนจดจำงานหรือธุรกิจที่ลูกทิ้งไว้ข้างหลัง จุดหมายปลายทางนั้นสูงมาก เหตุนี้เองบาบ่าพูดว่า: จงตรวจสอบตนเอง! ตอนนี้เป็นเวลาที่มีคุณค่าที่สุดของลูก ลูกได้สูญเสียเวลาไปอย่างมากในหนทางของความเลื่อมใสศรัทธา วันแล้ววันเล่าลูกยังคงตกต่ำลงมาเรื่อยๆ เมื่อใครบางคนมีนิมิตของกฤษณะ เขาจะมีความสุขมาก แต่เขาก็ไม่ได้มาซึ่งสิ่งใด เพียงครั้งเดียวนี้เท่านั้นที่ลูกสามารถได้รับมรดกของลูกจากพ่อ พ่อพูดว่า: เวลานี้คงอยู่ในการจดจำระลึกถึงพ่อแล้วบาปของหลายชาติเกิดของลูกก็จะได้รับการปลดปล่อย มีเพียงลูกที่อยู่ในการจดจำระลึกถึงเท่านั้นที่บาปของพวกเขาสามารถได้รับการปลดปล่อยและกลับมาอยู่เหนือปวงกรรมและได้รับหนังสือเดินทางไปสวรรค์ มิฉะนั้นจะต้องมีประสบการณ์ของการถูกลงโทษอย่างมาก บาบ่าแนะนำลูกเพิ่มเติมว่า: จงเก็บรูปภาพของลูกเอง(ไว้ในกระเป๋)ที่นั่นอยู่บนบัลลังก์ที่สวมมงกุฎ และลูกจะสามารถจดจำได้ว่าลูกจะเปลี่ยนจากสิ่งที่ลูกเป็นอยู่ให้เป็นเช่นนั้นได้อย่างไร ยิ่งลูกมองดูรูปภาพนั้นมากเท่าไร ลูกก็จะยิ่งมีการจดจำระลึกถึงได้มากเท่านั้น แล้วลูกจะกลับมาผูกพันกับสิ่งนั้น: เวลานี้ฉันกำลังกลายเป็นนารายณ์จากมนุษย์ธรรมดา เมื่อลูกมองดูรูปภาพ ลูกจะสัมผัสกับความสุขอย่างมาก และจดจำชีพบาบ่าด้วยเช่นกัน ทุกสิ่งเหล่านี้เป็นวิธีที่จะทำความเพียรพยายาม ถามใครบางคนว่าเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขาด้วยการฟังเรื่องราวของนารายณ์ที่แท้จริง บาบ่าของเรากำลังเล่าเรื่องราวของนารายณ์ที่แท้จริงแก่เรา ต้องมีการคำนวณของ 84 ชาติเกิดที่ลูกใช้ด้วยเช่นกัน ไม่ใช่ทุกคนจะใช้ 84 ชาติเกิด โลกภายนอกไม่มีใครอื่นใดรู้อะไรนี้เลย พวกเขาเพียงแค่พูดถึงสิ่งเหล่านี้ นั่นเรียกว่าทฤษฎี ที่นั่นของลูกคือเป็นจริงในทางปฏิบัติ หนังสือทางศาสนา ฯลฯ จะถูก

สร้างขึ้นในหนทางของความเลื่อมใสศรัทธาในสิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้นในทางปฏิบัติในเวลานี้ ลูกกลายเป็นผู้วางกองจักรแห่งการตระหนักรู้ในตนเอง และจากนั้นก็ไปสู่ดินแดนของวิษณุ นี่เป็นสิ่งใหม่ นี่คือการอ้างสิทธิ์ของราวันดินแดนของความไม่จริง จากนั้นจะมีอาณาจักรของรามดินแดนแห่งความจริง สิ่งนี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนมากในภาพของลูก เวลานี้เป็นจุดจบของโลกเก่านี้ การทำลายล้างเกิดขึ้นเมื่อ 5,000 ปีที่แล้วเช่นกัน นักวิทยาศาสตร์ที่กำลังทำสิ่งเช่นนั้นต้องคิดว่ามีใครบางคนกำลังดลใจให้พวกเขาทำสิ่งทั้งหมดนั้น พวกเขาเข้าใจอย่างชัดเจนว่าพวกเขาจะทำลายทุกสิ่งโดยการสร้างสิ่งเหล่านั้น อย่างไรก็ตามทุกสิ่งอยู่เหนือการควบคุมของพวกเขาเพราะว่าพวกเขามีความกลัว พวกเขาเชื่อว่าสามารถส่งระเบิดไปที่ไหนสักแห่งและทำลายทุกสิ่งในขณะที่พวกเขานั่งอยู่ที่บ้าน จะไม่มีความจำเป็นสำหรับเครื่องบินหรือน้ำมัน ฯลฯ การทำลายล้างต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน โลกใหม่คือยุคทอง สวรรค์คงอยู่เมื่อ 3,000 ปีก่อนคริสตกาล เวลานี้สวรรค์กำลังมีการก่อตั้งขึ้นอีกครั้ง เมื่อลูกก้าวหน้าต่อไป ทุกคนจะเข้าใจสิ่งนี้ ลูกรู้ว่าการก่อตั้งต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน ไม่มีความสงสัยเกี่ยวกับสิ่งนี้แม้แต่น้อย ละคร่นี้ดำเนินต่อไปเหมือนที่เคยเป็นในวงจรก่อนหน้านี้ ละครดลใจลูกให้ทำความเพียรพยายามอย่างแน่นอน ไม่ใช่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นในละครก็จะเกิดขึ้น บางคนถามว่า: ความเพียรพยายามยิ่งใหญ่มากกว่าหรือรางวัลยิ่งใหญ่มากกว่า? ความเพียรพยายามยิ่งใหญ่มากกว่าเพราะรางวัลของลูกเป็นผลของความเพียรพยายามที่ลูกทำ ไม่มีใครสามารถคงอยู่ที่นั่นได้โดยไม่ทำความเพียรพยายาม ลูกกำลังทำความเพียรพยายามใช่ไหม? ลูกๆ มาที่นี้จากทุกหนแห่งและยังคงทำความเพียรพยายามต่อไป พวกเขาพูดว่า: บาบานั้นลืมหาน โอ้! แต่ชีพบบาบอบอกให้ลูกจดจำท่าน! ท่านพูดสิ่งนี้กับใคร? ท่านพูดสิ่งนี้กับลูกดวงวิญญาณ พ่อพูดกับดวงวิญญาณเท่านั้น ชีพบบาบานั้นคือผู้ชำระให้บริสุทธิ์ ลูกดวงวิญญาณรับฟังท่าน ลูกๆ ต้องมีศรัทธาอย่างแรงกล้าว่าพ่อที่ไม่มีขีดจำกัดกำลังทำให้ลูกกลายเป็นนายของโลก ท่านคือพ่อที่สูงสุดเหนือสิ่งใด พ่อที่น่ายกย่องที่สุด ลูกเคยจดจำท่านในหนทางของความเลื่อมใสศรัทธา มีการจดจำว่า: “วิธีการและหนทางของท่านนั้นพิเศษสุด” ดังนั้นท่านต้องให้คำแนะนำแก่ลูกอย่างแน่นอน เวลานี้อยู่ในสติปัญญาของลูกว่ามนุษย์มากมายเหล่านี้ทั้งหมดต้องกลับบ้าน คิดดูชีวามีดวงวิญญาณมากมายเพียงใด มีต้นไม้เฝ้าพันธุ์ของพวกเขาทั้งหมด ดวงวิญญาณทั้งหมดจะไปนั่งอยู่ที่นั่นตามลำดับกันไป เมื่อมีการโยกย้ายขึ้นเรียนในปีถัดไป นักเรียนทุกคนก็จะนั่งตามลำดับกัน ลูกก็กลับไปตามลำดับเช่นกัน จุดที่สูงสุดแสนเล็ก(ดวงวิญญาณ)ทั้งหมดจะกลับไปตามลำดับกัน และจากนั้นก็จะมาและเล่นบทบาทของพวกเขาตามลำดับกัน นี่คือการประกาศของรูตรา พ่อพูดว่า: ลูกประกาศของดวงวิญญาณหลายพันล้านคือลูกประกาศของพ่อ พ่อเป็นผู้เป็นดอกไม้อยู่ข้างบน และคนอื่นๆ ลงมาที่นี้เพื่อที่จะเล่นบทบาทของพวกเขา ละครนี้ลูกกำหนดไว้แล้ว มีการกล่าวว่า: ละครนี้ลูกกำหนดไว้แล้วล่วงหน้า ลูกเข้าใจว่าละครนี้ดำเนินต่อไปอย่างไร บอกทุกคนว่า: จงพิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณและจดจำพ่อเพื่อที่บาปของลูกจะได้รับการปลดปล่อยและลูกจะสามารถกลับบ้านได้ สิ่งนี้ใช้ความเพียรพยายาม! เป็นหน้าที่ของลูกที่จะแสดงหนทางนี้แก่ทุกคน ลูกไม่ได้ติดกับอยู่ในผู้ที่มัวร่างกาย พ่อพูดว่า: จดจำพ่อแล้วบาปของลูกจะถูกเผาไหม้ ทำตามคำแนะนำที่พ่อให้ไว้ ไม่มีอะไรที่จะถามเกี่ยวกับสิ่งนี้ ไม่ว่าอย่างไรลูกจะต้องจดจำระลึกถึงพ่ออย่างแน่นอน บาบามีความเมตตาอะไรในสิ่งนี้? ลูกต้องจดจำบาบาเพราะว่าลูกต้องประกาศสิทธิในมรดกของลูก พ่อคือผู้สร้างสวรรค์ ดังนั้นลูกจะได้รับมรดกแห่งสวรรค์ของลูกอย่างแน่นอน เวลานี้ลูกเข้าใจแล้วว่าต้นไม้ไม่เก่าแล้ว ดังนั้นลูกจึงมีการวางเฉยกับโลกเก่านี้ สิ่งนี้เรียกว่าการวางเฉยที่ไม่มีขีดจำกัด หฐโยคีมีการวางเฉยที่มีขีดจำกัด พวกเขาไม่สามารถสอนการวางเฉยที่ไม่มีขีดจำกัดแก่ลูกได้ ผู้ที่มีการวางเฉยที่มีขีดจำกัดจะสามารถสอนการวางเฉยที่ไม่มีขีดจำกัดแก่ผู้อื่นได้อย่างไร? เวลานี้พ่อพูดว่า: โอ้ ลูกๆ ที่จากหายไปนานและเวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง ลูกๆ ตอบว่า: ท่านก็เป็นพ่อของเราที่จากหายไปนานและเวลานี้ได้พบพานอีกครั้งเช่นกัน เป็นเวลา 63 ชาตเกิดที่ลูกได้จดจำพ่อ: เราเป็นของพ่อผู้เดียวและไม่เป็นของใครอื่น! อัมชะ

ถึงลูกๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่พ่อ บัพดาตา พ่อทางจิตพูดนมัสตแด่กับลูกๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. เพื่อประกาศสิทธิในหนังสือเดินทางไปสวรรค์ของลูก ปลดปล่อยบาปของลูกด้วยการจดจำระลึกถึงพ่อ และทำให้สภาพของลูกอยู่เหนือบ่วงกรรม ทำความเพียรพยายามที่จะทำให้ตนเองรอดพ้นจากการถูกลงโทษ
2. กลับมามีความรู้ และแสดงให้เห็นทุกคนเห็นหนทางกลับบ้าน กลายเป็นประชากรที่มีชีวิต ให้มีดินแดนแห่งการหลุดพ้นในดวงตาข้างหนึ่ง และดินแดนแห่งการหลุดพ้นในชีวิตในดวงตาอีกข้างหนึ่ง ลืมดินแดนแห่งความทุกข์นี้

พร: ขอให้ลูกเป็นผู้เพียรพยายามอย่างจริงจังและผ่านอุปสรรคทั้งหมดที่จะมาพร้อมกับรูปที่เป็นแสงและเบาสบายเป็นสองเท่าของลูก แทนที่จะเหนื่อยล้าหรือท้อแท้จากอุปสรรคที่กำลังจะมา ให้กระโดดสูงขึ้นในหนึ่งวินาทีด้วยรูปที่เป็นแสงและเบาสบายเป็นสองเท่า รูปที่มีจิตสำนึกเป็นดวงวิญญาณแห่งแสง และรูปที่เป็นเครื่องมือ อย่าได้เสียเวลาในการทบทวนทลายก้อนหินแห่งอุปสรรค กระโดดข้ามมันไปในหนึ่งวินาที อย่าทำให้หนทางที่ง่ายกลายเป็นยากด้วยการลิ้มแม้แต่นิดเดียว ลูกสามารถเห็นอนาคตของลูกและจุดหมายปลายทางที่สูงส่งของชีวิตลูกได้อย่างชัดเจน ดังนั้นจงกลายเป็นเป็นผู้เพียรพยายามอย่างจริงจัง อยู่อย่างมั่นคงอย่างสม่ำเสมอในรูปที่สูงส่งซึ่งบำบัดดาและโลกเห็นลูก

คติพจน์: จงมีความสุขอยู่เสมอและแบ่งปันความสุขนั้น นี่คือการดีสูงสุด

*** โอม ชานติ ***